

Roada Duhului - Îndelunga răbdare

Dr. SORIN DONȚU,
Biserica Pentecostală
„ELIM”, Hunedoara

Ne întrebăm adesea, ce este răbdarea? Și este normal să ne întrebăm, pentru că vedem prea des, privind la noi, că nu mai avem răbdare așa cum ar trebui.

În primul rând și poate cel mai important, *îndelunga răbdare* este una dintre componentele roadiei Duhului (Galateni 5:22). Trebuie să recunoaștem, însă, că este o roadă care lipsește tare mult bisericii de azi, aceasta, poate, și pentru că trăim în „secolul vitezei” – o sintagmă care pare să explice de ce nu mai avem răbdare. Vrem să facem toate lucrurile foarte repede, pe fugă și pierdem din vedere micile bucurii ale vieții.

Răbdarea este o calitate și o atitudine pe care, de obicei, o cerem și o așteptăm de la alții, uitând, însă, că și ceilalți așteaptă de la noi să manifestăm aceeași atitudine pe care o pretindem.

Răbdarea este strâns legată de caracter și poate de aceea ne-a fost dat unora dintre noi să auzim câteodată și expresia aceasta: „las cinci minute pocăința la o parte și îi arăt eu”... Riscul mare este să nu o mai poți lua înapoi sau să fie prea târziu. Există două ușoare confuzii legate de răbdare:

1. Credem uneori că răbdarea sau îndelunga răbdare sunt slăbiciuni, dar nu este așa, pentru că Biblia afirmă că Dumnezeu este îndelung răbdător și știm cu certitudine că Dumnezeu nu are slăbiciuni. De asemenea, Biblia ne arată că cel care rabdă nu dă dovadă de slăbiciune, ci de tărie (Rom. 15:1);

2. O a doua confuzie o facem atunci când credem că îndelunga răbdare e același lucru cu indiferența, dar o persoană indiferentă față de bunul mers al familiei, al bisericii, de felul în care se desfășoară lucrurile nu se poate dezvinovăți motivând că este... răbdătoare. Este doar indiferentă, și asta este altceva. Răbdarea este un angajament, pe care fiecare din noi trebuie să ni-l asumăm, o hotărâre bazată pe principii și nu orice fel de principii, ci biblice.

Răbdarea este trăirea timpului după ceasul lui Dumnezeu – toate la timpul lor! Este foarte greu să înțelegem să trăim după ceasul lui Dumnezeu, pentru că fiecare dintre noi avem ceasul nostru și timpul nostru, iar tendința este să grăbim, să forțăm lucrurile. Însă, de fiecare dată când am așteptat cu răbdare timpul lui Dumnezeu pentru viața noastră, a fost foarte bine. Cele mai multe greșeli din viața noastră le facem din cauza nerăbdării. Fiecare avem momente în care – privind în urmă și gândind la cele ce s-au întâmplat și cum am reacționat – ne pare rău de ce am făcut din cauza nerăbdării. Un exemplu biblic relevant în această privință este cel din 1 Samuel 13:13-14, în care Saul pierde domnia lui Israel din cauza nerăbdării. La o analiză sumară a faptelor am fi tentați să-i dăm dreptate lui Saul, fiindcă, raportându-ne la termenii înțelegerii, Samuel era cel care întârziase, de fapt. Însă, în acea împrejurare, Dumnezeu i-a încercat răbdarea inimii lui Saul și ce păcat că Saul a falimentat lamentabil!

Este imperios necesar să fim sinceri cu noi înșine și să recunoaștem că nu ne naștem răbdători, ci trebuie să ne educăm ca să devenim răbdători, pentru că întreg scopul existenței umane nu este de „a fi”, ci de „a deveni”. Avem în acest sens foarte multe pasaje biblice, redau doar câteva: „*Veți fi urâți de toți, din pricina Numelui Meu; dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit.*” (Matei 10:22); „*Sămânța care a căzut pe pământ bun sunt aceia care, după ce au auzit Cuvântul, îl țin într-o inimă bună și curată și fac rod în răbdare*” (Luca 8:15); „*Fiiți, dar, îndelung răbdători, fraților, până la venirea Domnului. Iată că plugarul așteaptă roadă scumpă a pământului, și o așteaptă cu răbdare, până primește ploaie timpurie și târzie. Fiiți și voi îndelung răbdători, întăriți-vă inimile, căci venirea Domnului este aproape*” (Iacov 5:7-8).

(continuare în pag. 23)

„Astfel, dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu **îndelungă răbdare.**” (Coloseni 3:12)

„De aceea și noi, din ziua când am auzit aceste lucruri, nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să cerem să vă umpleți de cunoștința voii Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească; pentru ca, astfel, să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fiți plăcuți în orice lucru, aducând roade în tot felul de fapte bune și crescând în cunoștința lui Dumnezeu, **întăriți, cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie, mulțumind Tatălui, care v-a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților în lumină.**” (Coloseni 1.9-12).

